

Stunderessay 2025

af Augusta Rose Lebech, 3.r

Da jeg satte mig blandt tonstunge samfundsfagsbøger og håndskrevne latinnoter for at beslutte retningen for dette essay, var min umiddelbare idé at opliste de tre klassiske OG-værdier: samarbejde, nysgerrighed og respekt. De tre værdier, man får præsenteret til orienteringsaftener og besøgsdage. De tre værdier, der essentielt kan koges ned til, hvad "OG-ånden" bygger på. Værdierne, og ikke mindst "OG-ånden", har uden tvivl sat sit præg på min tid her. Men hvis jeg skulle vælge ét ord, der bedst opsummerer mine tre år på Ordrup Gymnasium, ville det måske snarere være *kaos*.

Når jeg bruger ordet kaos, mener jeg ikke rod, forvirring og ubehag. Jeg mener den slags kaos, der former én, og lærer én at finde fodfæste i det uforudsigelige. Kaos som i at glemme, hvor lokalet ligger, for så at gå ind i den forkerte klasse. Kaos som i fem afleveringer på den samme uge – og så lige en religionsprøve oveni. Kaos som i at dele de sidste noter rundt inden den skriftlige eksamen begynder. Og ikke mindst – i min klasse i hvert fald – kaos som i, at det til tider larmer så meget, man knap kan høre sine egne tanker.

”

OG har lært mig ikke at forsøge at undgå kaos og stræbe efter det perfekte, men tværtimod, at nogle af de bedste oplevelser udspringer af kaos.”

Men det er egentlig ikke disse stunder, der gør, at jeg forbinder ordet kaos med tiden på OG. Det er nok mere det kaos, der ligger i hverdagens uforudsigeligheder. For det var altid i det ustrukturerede og i de uventede øjeblikke, at man kunne stoppe op, se sig omkring og mærke "OG-ånden". F.eks. når man er lidt for sent på den, men udenfor står vores pedeller Tony og Carsten med en kop varm kaffe og hilser med et venligt "godmorgen". Eller når man sidder på Stevns Klint, og regnen vasker din tegning af de forskellige kridttag væk, men din lærer har husket regnslag til hele klassen.

Kaos var, da min klasse skulle opføre selvkonstruerede hiphopdanse i idrætstimen og endte med at overdøve musikken med grin. OG har lært mig ikke at forsøge at undgå kaos og stræbe efter det perfekte, men tværtimod, at nogle af de bedste oplevelser udspringer af kaos.

Og der herskede da også kaos på OG lige fra første skoledag. Jeg mødte op i et nøje udvalgt outfit – for jeg havde set TikToks fra de farvede gange med elever i sejt tøj. Selvom mit outfit var planlagt, var min dag det ikke – og det var her, jeg først oplevede kaosset ved “OG-ånden”. Vi stod i en overfyldt idrætssal og ventede på at blive råbt op foran hele årgangen, mens intro-tutorerne fløjtede i farvestrålende fløjter og hoppede rundt med mere overskud, end jeg selv kunne mønstre.

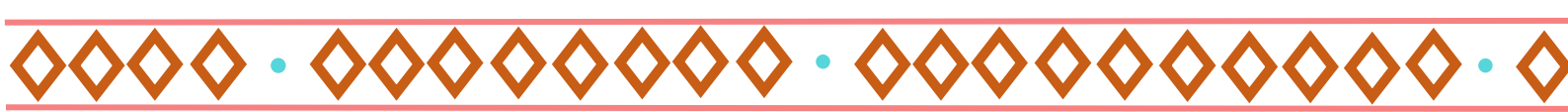
Resten af introugen husker jeg som en flimrende sekvens af nye ansigter, dans i Frisersalen til Jason Derulos *It Girl* og fester. Alt gik stærkt, og det var overvældende, men så mødte jeg nogen, der også syntes, det var overvældende, og den fælles følelse af kaos knyttede os sammen. Følelsen gjorde det også klart, at jeg skulle slippe målet om perfektion, hvis de næste tre år skulle blive gode.

Allerede inden jeg var startet i gymnasiet, fik jeg hyppigt at vide: “Gymnasiet bliver de bedste tre år i dit liv.” Men det er et stort pres at ligge på tre år fyldt med fejltrin, præstationspres, nye relationer og søvnløse læsenætter. Nogle gange føltes det, som om, man haltede efter noget, man ikke helt kunne leve op til – hverken andres forventninger eller sine egne.

”

Når jeg ser tilbage på mine tre år på OG, er det netop de små, uforudsigelige øjeblikke, der har ført til noget langt større.”

Jeg ved ikke, om gymnasiet er – eller bliver – de tre bedste år af mit liv, de har i hvert fald ikke været de nemmeste – men jeg er ikke i tvivl om, de har været blandt de mest udviklende og dannende år. Og her kan OG noget helt specielt, med den helt særlige ånd, som gennemsyrrer skolen.

Selvom jeg har gået på linjen SAMF-ENG, kommer jeg til at tænke på den videnskabelige kaosteori. Det lyder som noget, man helst vil have efterladt sig i fysik C, men faktisk giver den overraskende god mening, når man skal forklare, hvad det vil sige at gå på OG.

Kaoteorien handler om, at selv de mindste ting kan få store konsekvenser – f.eks. at et lille vingeslag fra en sommerfugl i Danmark kan lede til en tornado i Kenya. Det er selvfølgelig en lidt dramatisk sammenligning, men den er ikke helt ved siden af.

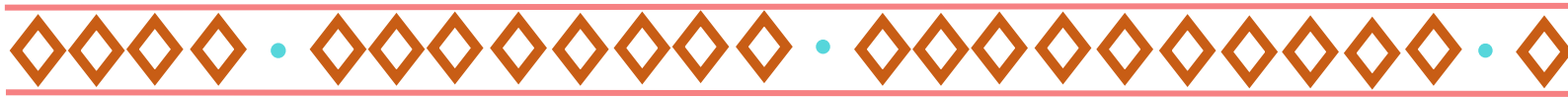
Når jeg ser tilbage på mine tre år på OG, er det netop de små, uforudsigelige øjeblikke, der har ført til noget langt større. Som dengang jeg opdagede en MUN-plakat på gangen, kiggede forbi et møde i Blå Sal og endte med at tage med udvalget til New York. Eller da én af pigerne fra klassen tog initiativ til at holde den første pigemiddag, hvilket førte til et stærkt klassefællesskab. Det er musicalens uventede stunder, der kan lede til et større socialt mod. Ja, det kan være de helt små ting, som min samfundsfagslærer KB's bekræftende "skidegodt", der gør, at man tør række hånden op igen.

Det er netop i de tilfældige, skæve, måske lidt kaotiske øjeblikke, at fællesskabet på OG folder sig ud. Ikke i form af orden og skemaer, men som en følelse af at blive stående i det, man ikke helt kan styre. Det er dét, der binder OG'erne sammen, og det er efter min mening en stor del af, hvad der former "OG-ånden".

Og nu er vi ved slutningen. Det føles befriende og samtidig sørgeligt. Jeg glæder mig selvfølgelig til studentervognen, studentergilderne og til ikke længere at skulle kigge i en tung eksistentialistisk dansk bog, når vejret er 28 grader og sol – men det er også hårdt at sige farvel til den helt særlige OG ånd.

”

Lad os omfavne kaosset”

Fra nu af deles vi op, og vi er nok ikke samlet alle sammen før om 25 år, når FF måske debuterer med en ny *Reunion x rave*. Det fællesskab, vi har følt os som en del af i tre år, splittes - for nu venter en ny begyndelse. Hvad end det bliver, er det med farvede gange, Friserdans og en masse kaoserfaring i bagagen, at vi, årgang 2025, forlader Ordrup Gymnasium.

Så lad os omfavne kaosset, for der er nye OG'ere på vej, og nu skal de lære at stå i det uforudsigelige.

Tak til lærerne, pedellerne og alle skolens medarbejdere for tre fantastiske år og for at lære os alt det, vi har lært, og for at stå med os gennem tiden.

Og vigtigst af alt:

En gang OG'er, altid OG'er.

